aperitivo a MILANO

проект СЕЛИНА БЕРТОЛА/SELINA BERTOLA, NOMADE ARCHITETTURA
снимки ГРЕГОРИ АБАТЕ/GREGORY ABBATE *текст* ТЕОДОРА НИКОЛОВА

Този стар апартамент на канала в Навили носи цялата свежест, живописност и чар на миланския начин на живот. И действа също като аперитиво – миланския dolce vita специалитет.

Реставрираната старинна врата свързва дневната с чаровната тераса, гледаща към градската живописност на Навили. Оригиналните греди на тавана при реконструкцията са открити, за да придадат специфичния характер на интериора. Двете етажерки от дърво и метал и лампата икона на Жан Пруве фино докосват атмосферата с любимата на архитектката индустриална стилистика. Винтидж фотьойла на Марио Белини Селина открива изхвърлен на улицата и го претапицира

Историите, в които архитектът намира своя дом на мечтите, са по подразбиране интересни и вдъхновяващи. Тази, дори гледана само от балкона, притежава топлата красота и емоционалност, която подхранва усещането, че дизайнът е калейдоскоп от чувства, нюанси, спомени и фантазии, затворени в камерния уют на живеенето. Архитектите може би повече от останалите хора са предразположени да се влюбват от пръв поглед... поне що се отнася до места и сгради. Така се случва и с архитектката Селина Бертола. Влиза за първи път в този апартамент заедно с приятеля си Франсис и заварва руина, непипвана от 20-те години на миналия век.

„Усещането беше страхотно. И добре че приятелят ми ми се довери изцяло, когато му обясних какъв потенциал има това място. Очарова ме и балконът, гледащ към канала, и това, че апартаментът криеше в себе си разказ за почти сто години." Реконструкцията тече плавно, без дълги размисли и колебания. Селина е усетила характера на мястото още в началото и етапите следват естествено. Повечето стени са носещи и не позволяват тотално прекрояване на пространството. Отворена е само дневната зона, така че да се създаде общ светъл обем, в който архитектката поставя металната кутия на кухнята – индустриална конструкция, красиво контрастираща със старинните елементи – откритите и реставрирани греди на тавана, →

ГОРЕ: Поглед от кухнята – остъклена метална кутия – към дневната. В самостоятелен обем, тя е едновременно изолирана, но и с опция за приобщаване. Диалогът на разнообразните метални елементи създава деликатна графичност в цялата зона ден
ВДЯСНО: Старата чертожна дъска край канапето е емоционална връзка с професията на Селина, а декоративната ѝ роля е подчертана от сините винтидж сифони за газирана вода

←

оригиналните прозорци, самаркандския килим от XVII век или претапицираното винтидж кресло на Марио Белини. Това, че кухнята е едновременно изолирана, но и свързана с дневната чрез отваряне на остъклените части, създава допълнителна интрига и очарование на жестовете в интериора. Освен зоната ден максимално оптимизираните 120 квадратни метра включват две спални, две бани и две складови помещения. Автентичното звучене и изразителността на използваните материали – основно дърво и метал, са обогатени от мраморни плотове, циментови плочки, декоративни детайли от стъкло и коприна. Старинният килим задава цветови нюанси, които са интерпретирани в различни елементи в различните зони. Усещането за простор, нежна лекота и светлина, деликатното миксиране на времена и пестеливото акцентиране със силни като присъствие предмети на дизайна или предмети с история създават естествения магнетизъм на този миланski апартамент. Топъл и жив, той сякаш е създаден, за да приютява щастието – щастието, че живееш в града и квартала, които харесваш, с човека, когото обичаш, с работата, която те вдъхновява, а от отскоро и с безценната поява на малкия си син.

www.nomadearchitettura.com

При реконструкцията архитектката отваря зоната ден и поставя кухнята в проектирана от нея метална кутия в индустриален стил. Суровото излъчване е омекотено от дървената настилка, килима от Самарканд (XVII век), който дядото на Селина купува през 70-те, винтидж лампиона с копринен абажур и стойка от метал и стъкло (бил някога в лондонски клуб) и люлеещия се бял стол, дизайн на Чарлс и Рей Иймс за Vitra

„ВИДЯХ РУИНА, НЕПИПВАНА ОТ 20-ТЕ ГОДИНИ НА МИНАЛИЯ ВЕК. НО УСЕЩАНЕТО БЕШЕ СТРАХОТНО. И ДОБРЕ ЧЕ ПРИЯТЕЛЯТ МИ МИ СЕ ДОВЕРИ ИЗЦЯЛО ЗА ПОТЕНЦИАЛА НА ТОВА МЯСТО”

В отворения обем на дневната архитектката проектира метална кутия в любимия си индустриален стил и в нея разполага кухнята. Циментовите плочки на пода, семплите рафтове от дърво, мраморните плотове, възможността за отваряне на остъклената част и приобщаване към останалото пространство придават особения чар на тази зона и я превръщат в експресивен център на дома

В банята изцяло белите облицовки подчертават орнамента на циментовите плочки и красивата естествена светлина. Огледалото е подвижно, за да не пречи на отварянето на прозореца зад него. Атмосферата в спалнята излъчва нежна камерност. Чистият стил на Селина и тук постига изтънченост на простотата. Столът Panton в цвят на маслина и финият контур на манекена внасят будоарна сладост. Бялото е акцентирано от синия гръб на леглото и сините копринени лампи от Виетнам

„БАЛКОНЪТ, ГЛЕДАЩ КЪМ КАНАЛА, И СТАРАТА ДАНТЕЛА НА МЕТАЛНИТЕ ПАРАПЕТИ ВЕДНАГА МЕ ОЧАРОВАХА. СЕГА ОБИЧАМ ДА ЗАПОЧВАМ ДЕНЯ СИ ТУК С ЧАША КАФЕ, НАСЛАЖДАВАЙКИ СЕ НА ГРАДСКОТО УТРО”

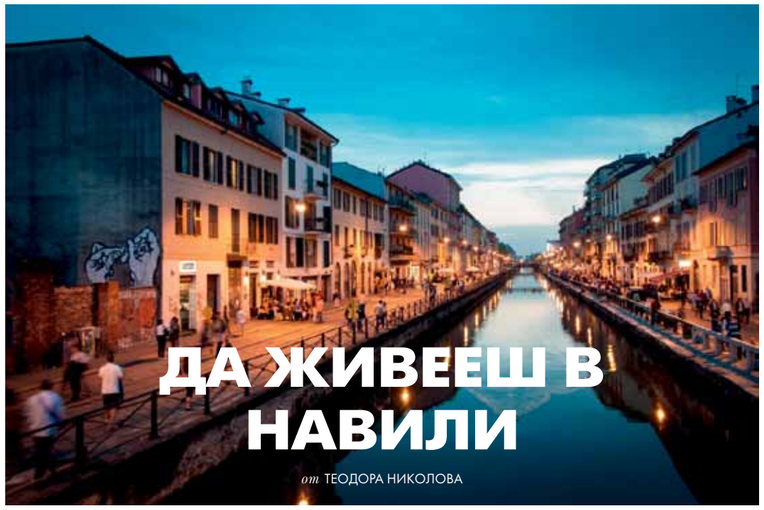

ДА ЖИВЕЕШ В НАВИЛИ

от ТЕОДОРА НИКОЛОВА

Все едно че не сте били в Милано, ако не сте опитали от лежерността на Навили. Някогашната индустриална градска зона около каналите сега живее нов живот – артистичен, бохемски и романтичен.

Тук има уличка Vicolo dei Lavandai (метро MM2 Porta Genova). Името ѝ е мостче към времето до 20-те години на миналия век, когато миланските перачки са идвали на това място, за да отнесат обратно кошниците с чисти дрехи. Навремето в района на каналите, свързващи града с реките Тичино, Ада и По, са живели работници и занаятчии. Днес тук е живописна зона, където се установяват млади хора с артистични нагласи и професии. Концертите и арт събитията на открито в реконструираната специално за Expo 2015 зона на пристанището Дарсена, разпродажбите, оригиналните магазинчета, ресторанти и барове, свежото оживление край водата и тишината на вътрешните дворчета създават очарованието Навили. Архитектката Селина Бертола, чийто апартамент представихме на предишните страници, го познава прекрасно. На терасата на нейния апартамент, която гледа към канала, си говорим какво е да живееш в Навили.

Архитектурното ти студио е nomade...
Да, това е игра на думи – nomade – или този, който се скита и не познава граници и ограничения, и no и made – това, което е ненаправено, все още ненаправено. Признавам и романтичността, и щипката арогантност в тази игра.

Ти самата номад ли си?
Да! Винаги съм обичала и все още това, което най-много обичам, е да пътувам. Аз дойдох в Милано, после живях три години в Лондон, после пак се върнах в Милано.

Отдавна ли живееш в Навили?
Дойдох в Милано, за да уча в университета. Установих се в Навили през 2001 г. и оттогава не съм напускала този район. Предишният ми апартамент беше недалеч оттук и той беше потопен в този специфичен Navigli Style, който толкова много ми харесва.

Следите на идеята Милано да се свърже по вода с морето проблясват тук и там в стари документи още преди построяването на първите канали. С проект на система от шлюзове се свързва и името на Леонардо да Винчи, а скиците се пазят в местния музей

Към оживлението на квартала в края на седмицата се прибавят и разпродажбите – живописни лабиринти, сред които опитното око може да открие истински находки

Как би описала ти този квартал?
Това, което ме очарова, е усещането, че не си в Милано, а в някакво малко градче. Идеята точно под дома ти да минава живописен канал е много романтична. Самата стара сграда, в която се намира апартаментът, ме омагьосва с това как простата ѝ красота е преминала през цяло столетие, попивайки следи и истории.

Коя част на деня ти е любима тук?
Сутрините тук са най-автентични. Виждаш възрастни господа с колелета или бащи, хванали децата си за ръка, водят ги към училище. В това има особена сладост и свежест – като тази в малко градче. А иначе хората знаят Навили заради нощния живот – баровете, клубовете, пъстрите тълпи. Но аз обичам закуските на малкия балкон и да гледам как се буди квартълът.

А всъщност кога се буди?
Истинското му събуждане е към 6 следобед, когато тук се стичат хора от цяло Милано за удивителните аперитиви, хепи ауърс, лайв мюзик. Можеш да видиш толкова много млади хора, които прекарват страхотно времето си тук. И това до 2-3 през нощта, когато Навили заспива.

Откъде пазаруваш свежа храна?
Само на двеста метра от тук има страхотен пазар за плодове, зеленчуци и месо.

Препоръчай ми място за питие и вечеря?
За пиене – Rita Cafe на via Angelo Fumagalli 1, а за вечеря – Temakinho, Ripa di Porta Ticinese 37a.

Твоят син е още съвсем мъничък, разхождаш ли го вече край канала?
Да, това, че кварталът е пешеходна зона, е много приятно и го прави много приятелски настроен към децата. Има и един много хубав малък парк, Парко деле Базилике, съвсем близо до къщи и прекрасно островче за малките. Често ходим там.